

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 15. februarja 2017(*)

„Predhodno odločanje – Prosti pretok kapitala – Člen 64 PDEU – Pretok kapitala v tretje države ali iz njih, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev – Finančna sredstva na švicarskem bančnem računu – Odločba o dodatni odmeri davka – Rok za dodatno odmero davka – Podaljšanje roka za dodatno odmero davka, če gre za premoženje, ki ni v državi članici rezidentstva“

V zadevi C-317/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče, Nizozemska) z odločbo z dne 10. aprila 2015, ki je na Sodišče prispela 26. junija 2015, v postopku

X

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi C. Vajda (poročevalec), v funkciji predsednika senata, K. Jürimäe, sodnica, in C. Lycourgos, sodnik,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za nizozemsko vlado L. Noort, K. Bulterman in J. Langer, agenti,
- za nemško vlado J. Möller in T. Henze, agenta,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z G. M. De Socio, avvocato dello Stato,
- za Evropsko komisijo W. Roels in C. Soulay, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 64(1) PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med X, fizično osebo, in Staatssecretaris van Financiën (državni sekretar za finance, Nizozemska) glede odločbe o dodatni odmeri davka od dohodka in prispevkov v sistem socialnega zavarovanja za davčna leta od 1998 do 2006.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 1(1) Direktive Sveta z dne 24. junija 1988 o izvajanju člena 67 Pogodbe (88/361/EGS) (člen, ki je bil razveljavljen z Amsterdamsko pogodbo) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 10, zvezek 1, str. 10), določa:

„Države članice odpravijo omejitve pretoka kapitala med rezidenti držav članic, brez poseganja v nadaljnje določbe. Da bi olajšali uporabo te direktive, se pretoki kapitala razvrstijo v skladu z nomenklaturo v Prilogi I.“

4 Med pretoki kapitala, ki so naštet v Prilogi I k Direktivi 88/361, so v rubriki VI te priloge navedene „operacije na tekočih in depozitnih računih pri finančnih ustanovah“, med katere spadajo med drugim „[o]peracije, ki jih izvedejo rezidenti pri tujih finančnih ustanovah“.

Nizozemsko pravo

5 Člen 16 Algemene Wet inzake Rijksbelastingen (davčni zakonik, v nadaljevanju: AWR) določa:

„1. Kadar je na podlagi katerega koli dejstva mogoče domnevati, da obdavčitev neupravičeno ni bila opravljena ali je bila opravljena tako, da je bil zaračunan preizek znesek, [...] lahko inšpektor pobere še neplačani davek [...]

[...]

3. Pravica do izdaje odločbe o dodatni odmeri davka preneha v petih letih od datuma nastanka davčnega dolga [...].

4. Če je bilo obdavčljivo premoženje, ki je v tujini ali iz nje izvira, premalo obdavčeno, pravica do dodatne odmere davka ob odstopanju od odstavka 3, prvi stavek, ugasne v dvanajstih letih od datuma nastanka davčnega dolga.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

6 Maja 2002 je bila vložena ovadba zaradi kršitve Wet toezicht effectenverkeer (zakon o nadzoru nad trgovanjem z vrednostnimi papirji). Nato je bila sprožena kazenska preiskava, v kateri je bil X večkrat zaslišan.

7 X je z dopisom z dne 13. januarja 2009 davčni upravi posredoval informacije v zvezi z računom, ki ga je imel pri bančni ustanovi v Švici s kodiranim imenom do začetka leta 2004, in v zvezi z računom, ki ga je imel pri bančni instituciji v Luksemburgu od začetka leta 2004, ki ju ni navedel v davčnih napovedih za leta pred tem dopisom.

8 Officier van Justitie (državni tožilec, Nizozemska) je 27. julija 2010 davčni upravi posredoval izsledke kazenske preiskave. Za leta od 1998 do 2006 so bile 30. novembra 2010 izdane odločbe o dodatni odmeri davka.

9 X je zoper te odločbe o dodatni odmeri davka vložil pritožbo pri Rechtbank te Breda (sodišče v Bredi, Nizozemska). Navedeno sodišče je v sodbi z dne 12. septembra 2012 ugotovilo, da odločbe o dodatni odmeri davka, ki so bile za leta do leta 2004 izdane ob uporabi podaljšanega roka za dodatno odmero davka iz člena 16(4) AWR, niso bile pripravljene s potrebno skrbnostjo v smislu sodbe z dne 11. junija 2009, X in Passenheim-van Schoot (C-155/08 in C-157/08, ECLI:EU:C:2009:386). Vendar je navedeno sodišče na podlagi klavzule „standstill“ iz člena 64(1) PDEU razsodilo, da se prosti pretok kapitala in torej sodna praksa, ki izhaja iz te sodbe, ne nanašata na odločbo o dodatni odmeri davka, ker se ta nanaša na švicarski bančni račun. Rechtbank je iz tega razloga potrdilo odločbe o dodatni odmeri davka za leta do leta 2003 razen popravka glede porazdelitve dohodka med X in njegovo ženo, odločbo o dodatni odmeri davka za leto 2004 pa je zmanjšalo za davek, ki se je nanašal na luksemburški bančni račun.

10 Davčni inšpektor je zoper sodbo Rechtbank te Breda (sodišče v Bredi) vložil pritožbo pri Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu, Nizozemska) v delu, v katerem se ta sodba nanaša na odločbo o dodatni odmeri davka za leto 2004, pri čemer je zanikal, da naj ne bi ravnal s potrebno skrbnostjo. X pa je pri Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu) vložil nasprotno pritožbo zoper to sodbo v delu, v katerem se je nanašala na odločbe o dodatni odmeri davka za vsa leta, ki so sporna pred Rechtbank te Breda (sodišče v Bredi), in v tem okviru zanikal, da bi bila klavzula „standstill“ iz člena 64(1) PDEU vzrok za to, da se prosti pretok kapitala ne bi mogel uporabiti v zvezi z njegovim švicarskim bančnim računom.

11 Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu) je pritožbo davčnega inšpektorja zavrnilo kot neutemeljeno. Glede nasprotne pritožbe X pa je to sodišče razsodilo, da je ta nedopustna v delu, v katerem se nanaša na odločbe o dodatni odmeri davka za leta do vključno leta 2003 in za leti 2005 in 2006, da pa je utemeljena v delu, v katerem se nanaša na odločbo o dodatni odmeri davka za leto 2004. Navedeno sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da dodatna odmera davka glede švicarskega bančnega računa v celoti spada na področje uporabe sodne prakse iz sodbe z dne 11. junija 2009, X in Passenheim-van Schoot (C-155/08 in C-157/08, ECLI:EU:C:2009:386). Po navedbah istega sodišča se člen 64(1) PDEU ne uporablja za postopek v glavni stvari, ker je ukrep iz člena 16(4) AWR splošen ukrep, ki se lahko uporablja za položaje, ki nimajo zveze z neposrednimi naložbami, z opravljanjem finančnih storitev in s sprejemom vrednostnih papirjev na trge kapitala, kar so kategorije, ki so izrecno navedene v členu 64(1) PDEU.

12 X in državni sekretar za finance sta zoper sodbo Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu) vložila kasacijski pritožbi pri Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske). Državni sekretar za finance trdi, da je Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu) nepravilno ugotovilo, da člen 64(1) PDEU ne zajema ukrepov, kot je dodatna odmera na dohodke iz švicarskega bančnega računa za leto 2004 z uporabo roka za dodatno odmero iz člena 16(4) AWR.

13 Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) na prvem mestu dvomi glede vprašanja, ali je stvarno področje uporabe člena 64(1) PDEU omejeno na predmet zadevne nacionalne zakonodaje ali na transakcijo, ki je omejena s to nacionalno zakonodajo. V zvezi s tem poudarja, prvič, da je sklicevanje na „uporabo“ omejitev v besedilu člena 64(1) PDEU argument za zadnjenavedeno razlago. Poleg tega meni, da bi bil s prvonavedeno razlago tej določbi lahko odvzet polni učinek. Drugič, navaja, da bi lahko iz sodbe z dne 14. decembra 1995, Sanz de Lera

in drugi (C?163/94, C?165/94 in C?250/94, EU:C:1995:451), izhajal argument v prid prvonavedeni razlagi. V tej sodbi naj bi Sodiš?e razsodilo, da dolo?ba, ki na splošno velja za vse izvoze kovancev, bankovcev ali ?ekov na prinosnika, vklju?no s tistimi, ki v tretjih državah niso povezani z neposrednimi naložbami, ustanavljanjem, opravljanjem finan?nih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge kapitala, ne spada pod ?len 73c(1) Pogodbe ES (zdaj ?len 64(1) PDEU).

14 Na drugem mestu Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodiš?e Nizozemske) dvomi glede vprašanja, ali je treba ?len 64(1) PDEU razlagati tako, da zadeva le nacionalno pravo, ki velja za izvajalca finan?nih storitev in ki ureja pogoje za opravljanje storitev ali na?ine opravljanja storitev. V zvezi s tem poudarja, prvi?, da sta v zadevi, o kateri ob sprejetju predloga za sprejetje predhodne odlo?be še ni bilo odlo?eno in v kateri je bila pozneje izdana sodba z dne 21. maja 2015, Wagner-Raith (C?560/13, EU:C:2015:347), predložitveno sodiš?e in Evropska komisija zagovarjala tako razlago. Drugi?, meni, da je mogo?e proti tej razlagi navesti, da iz besedila ?lena 64(1) PDEU ne izhaja nobena oporna to?ka v tem smislu in da bi bil dejanski pomen te dolo?be s tako razlago zelo omejen.

15 Na tretjem in zadnjem mestu se Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodiš?e Nizozemske) sprašuje, ali besedna zveza „omejitve [...] glede pretoka kapitala v tretje države ali iz njih, [ki] se [nanaša] na [...] opravljanje finan?nih storitev“ iz ?lena 64(1) PDEU vklju?uje uporabo ?lena 16(4) AWR v zvezi z ra?unom, ki ga ima X pri banki v Švici. V zvezi s tem opozarja, da ?eprav bi bilo mogo?e imetništvo ra?una vrednostnih papirjev ob upoštevanju sodbe z dne 11. junija 2009, X in Passenheim-van Schoot (C?155/08 in C?157/08, ECLI:EU:C:2009:386), opredeliti kot finan?no storitev, se navedena sodba nanaša na razlago ?lenov 49 in 56 ES (zdaj ?lena 56 in 63 PDEU) in je mogo?e dvomiti, da bi bilo treba ?len 64(1) PDEU razlagati enako.

16 V teh okoliš?inah je Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodiš?e Nizozemske) prekinilo odlo?anje in Sodiš?u v predhodno odlo?anje predlo?ilo ta vprašanja:

„1. Ali se dovoljenje za uporabo omejitev za tretje države iz ?lena 64(1) PDEU razteza tudi na omejitve po nacionalnem pravu, kot je podaljšani rok za dodatno odmero davka v postopku v glavni stvari, ki se lahko uporabi tudi v primerih, ki niso povezani z neposrednimi naložbami, opravljanjem finan?nih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge kapitala?

2. Ali dovoljenje za uporabo omejitev pretoka kapitala iz ?lena 64(1) PDEU v povezavi z opravljanjem finan?nih storitev zadeva tudi omejitve, ki kakor podaljšani rok za dodatno odmero davka v postopku v glavni stvari ne veljajo za izvajalca storitev in tudi ne urejajo pogojev za opravljanje storitev ali na?inov opravljanja storitev?

3. Ali je treba k ‚pretoku kapitala, ki se nanaša na opravljanje finan?nih storitev‘ v smislu ?lena 64(1) PDEU šteti tudi primer, kakršen je obravnavani, v katerem je prebivalec države ?lanice odprl ra?un (vrednostnih papirjev) v ban?ni ustanovi zunaj Unije, in ali je pri tem pomembno – in ?e je odgovor pritrdilen, v kolikšnem obsegu – da omenjena ban?na ustanova v tem okviru opravlja dejavnosti za imetnika ra?una?“

Vprašanja za predhodno odlo?anje

Uvodne ugotovitve

17 Vprašanja za predhodno odlo?anje se nanašajo na razlago ?lena 64(1) PDEU, v skladu s katerim dolo?be ?lena 63 PDEU ne posegajo v uporabo tistih omejitev za tretje države, ki veljajo po notranjem pravu ali pravu Unije na dan 31. decembra 1993 in so bile sprejete glede pretoka kapitala v tretje države ali iz njih, ki se nanaša na neposredne naložbe, vklju?no z naložbami v

nepremičnine, ustanavljanjem, opravljanjem finančnih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge kapitala.

18 Ugotoviti je treba, prvič, da ta vprašanja izhajajo iz predpostavke, da ureditev iz postopka v glavni stvari, ki določa podaljšani rok za dodatno odmero davka, pomeni omejitev pretoka kapitala v smislu člena 63 PDEU.

19 Drugič, iz predložitvene odločbe je razvidno, da je ta ureditev začela veljati 8. junija 1991. Navedena ureditev je torej veljala pred 31. decembrom 1993, ki je kot datum določen v členu 64(1) PDEU, in torej izpolnjuje časovno merilo iz te določbe.

Prvo vprašanje

20 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba  len 64(1) PDEU razlagati tako, da se uporablja za nacionalno ureditev, s katero je določena omejitev pretoka kapitala iz te določbe, kot je podaljšani rok za dodatno odmero davka iz postopka v glavni stvari,  e se lahko ta omejitev uporabi tudi v primerih, ki niso povezani z neposrednimi naložbami, ustanavljanjem, opravljanjem finančnih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge.

21 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da je iz besedila člena 64(1) PDEU razvidno, da ta določba določa odstopanje od prepovedi iz člena 63(1) PDEU za „uporabo“ omejitev, ki veljajo po notranjem pravu na dan 31. decembra 1993 in so bile sprejete glede pretoka kapitala, ki se nanaša na neposredne naložbe, vključno z naložbami v nepremičnine, ustanavljanjem, opravljanjem finančnih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge kapitala. Tako uporaba člena 64(1) PDEU ni odvisna od predmeta nacionalne ureditve, ki vsebuje take omejitve, temveč od njenega učinka. Ta določba se uporabi,  e ta nacionalna ureditev vsebuje omejitev pretoka kapitala, ki se nanaša na neposredne naložbe, ustanavljanje, opravljanje finančnih storitev ali sprejem vrednostnih papirjev na trge kapitala. Iz tega izhaja, da to, da se lahko navedena ureditev uporabi tudi v drugih položajih, ne ovira uporabe člena 64(1) PDEU v okoliščinah, na katere se nanaša.

22 Drugič, to razlago potrjuje sodna praksa Sodišča. V skladu s to sodno prakso se namreč za omejitev pretoka kapitala, kot je manj ugodno davčno obravnavanje tujih dividend, uporablja  len 64(1) PDEU, ker se omejitev nanaša na deleže, ki so bili pridobljeni za vzpostavitev ali ohranjanje trajnih in neposrednih gospodarskih povezav med delničarjem in zadevno družbo, in ki delničarju omogočajo, da učinkovito sodeluje pri upravljanju te družbe ali njenem nadzoru (sodba z dne 24. novembra 2016, SECIL, C 464/14, EU:C:2016:896, točka 78 in navedena sodna praksa). Prav tako je po mnenju Sodišča omejitev zajeta s členom 64(1) PDEU kot omejitev pretoka kapitala, ki se nanaša na neposredne naložbe,  e je vezana na kakršne koli naložbe fizičnih ali pravnih oseb, ki so namenjene vzpostavitvi ali ohranjanju trajnih in neposrednih povezav med osebo, ki je zagotovila kapital, in podjetjem, ki je dobilo na razpolago kapital za izvajanje gospodarske dejavnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2008, Orange European Smallcap Fund, C 194/06, EU:C:2008:289, točka 102). Iz teh sodb in posebej iz izrazov „ker“ in „ e“, ki sta v njiju uporabljena, je razvidno, da podro je uporabe člena 64(1) PDEU ni odvisno od posameznega predmeta nacionalne omejitve, temveč od njenega učinka na pretok kapitala, navedenega v tem členu.

23 Te razlage člena 64(1) PDEU ne more omajati sodba z dne 14. decembra 1995, Sanz de Lera in drugi (C 163/94, C 165/94 in C 250/94, EU:C:1995:451), ki jo navaja predložitveno sodišče. Res je, da je Sodišče, potem ko je v točki 33 navedene sodbe pojasnilo, da fizičnega izvoza plačilnih sredstev ni mogoče šteti za pretok kapitala, v točkah 35 in 36 te sodbe ugotovilo, da nacionalna ureditev, ki na splošno velja za vse izvoze kovancev, bankovcev ali čekov na prinosnika, vključno s tistimi, ki v tretjih državah niso povezani z neposrednimi naložbami,

ustanavljanjem, opravljanjem finančnih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge kapitala, ne spada pod člen 73c(1) Pogodbe ES (zdaj člen 64(1) PDEU). Vendar je Sodišče v točki 37 iste sodbe ugotovilo, da imajo države članice pravico preveriti naravo in avtentičnost zadevnih transakcij, da se prepričajo, ali ti prenosi niso uporabljeni za pretok kapitala, za katerega veljajo prav omejitve, dovoljene s členom 73c(1) Pogodbe ES. Iz sodbe z dne 14. decembra 1995, Sanz de Lera in drugi (C-163/94, C-165/94 in C-250/94, EU:C:1995:451), izhaja, da je Sodišče menilo, da se države članice lahko sklicujejo na člen 64(1) PDEU, če se nacionalna ureditev uporablja za pretok kapitala, na katerega se nanaša ta določba.

24 Tretjič, ugotoviti je treba, da bi bila razlaga, v skladu s katero se člen 64(1) PDEU uporablja samo, če se zadevna nacionalna zakonodaja nanaša izključno na pretok kapitala iz te določbe, v nasprotju s polnim učinkom te določbe. Kot je namreč nizozemska vlada opozorila v svojem stališču, ki ga je predložila Sodišču, bi ta razlaga povzročila, da bi bile vse države članice – da bi jim bila dovoljena uporaba omejitev iz člena 64(1) PDEU – prisiljene spremeniti svojo nacionalno zakonodajo pred 1. januarjem 1994, da bi jo natančno prilagodile vsebini te določbe.

25 Zato je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 64(1) PDEU razlagati tako, da se uporablja za nacionalno ureditev, ki določa omejitve pretoka kapitala iz te določbe, kot je podaljšani rok za dodatno odmero davka iz postopka v glavni stvari, tudi če se lahko ta omejitev uporabi tudi v primerih, ki niso povezani z neposrednimi naložbami, ustanavljanjem, opravljanjem finančnih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge.

Tretje vprašanje

26 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem, ki ga je treba obravnavati skupaj z drugim vprašanjem, v bistvu sprašuje, ali to, da rezident države članice odpre račun vrednostnih papirjev pri bančni instituciji zunaj Unije, kot v postopku v glavni stvari, spada v pojem pretoka kapitala, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev v smislu člena 64(1) PDEU.

27 V zvezi s tem je treba navesti, prvič, da ker v Pogodbi DEU pojem „pretok kapitala“ ni opredeljen, je Sodišče priznalo informativno vrednost nomenklature iz Priloge I k Direktivi 88/361, pri čemer v skladu s tem, na kar je opozorjeno v uvodu te priloge, seznam, ki ga vsebuje, ni izčrpen (sodba z dne 21. maja 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, točka 23 in navedena sodna praksa). Kot pa je Komisija opozorila v stališču, ki ga je predložila Sodišču, so v rubriki VI te priloge navedene „operacije na tekočih in depozitnih računih pri finančnih ustanovah“, med katere spadajo med drugim „[o]peracije, ki jih izvedejo rezidenti pri tujih finančnih ustanovah“. Odprtje računa vrednostnih papirjev pri bančni instituciji, kot je to iz postopka v glavni stvari, zato spada v pojem „pretok kapitala“.

28 Drugič, Sodišče je razsodilo, da se mora nacionalni ukrep, da bi se lahko zanj uporabilo odstopanje iz člena 64(1) PDEU, nanašati na pretok kapitala, ki ima dovolj tesno povezavo z opravljanjem finančnih storitev, za kar je potreben obstoj vzročno-posledične povezave med pretokom kapitala in opravljanjem finančnih storitev (glej v tem smislu sodbo z dne 21. maja 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, točki 43 in 44).

29 V zvezi s tem je treba navesti, da se pretok kapitala, ki nastane z odprtjem računa vrednostnih papirjev pri bančni instituciji, nanaša na opravljanje finančnih storitev. Po eni strani namreč ni sporno, da ta bančna institucija za imetnika tega računa opravlja storitve upravljanja navedenega računa, ki jih je treba šteti za opravljanje finančnih storitev.

30 Po drugi strani obstaja vzročno-posledična povezava med zadevnim pretokom kapitala in opravljanjem finančnih storitev, saj imetnik svoj kapital vложи na račun vrednostnih papirjev, ker v zameno od bančne institucije prejme storitve upravljanja. Zato v položaju, kakršen je ta v postopku

v glavni stvari, obstaja dovolj tesna povezava med pretokom kapitala in opravljanjem finančnih storitev.

31 Iz tega izhaja, da je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da to, da rezident države članice odpre račun vrednostnih papirjev pri bančni instituciji zunaj Unije, kot v postopku v glavni stvari, spada v pojem pretoka kapitala, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev v smislu člena 64(1) PDEU.

Drugo vprašanje

32 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali možnost, ki jo člen 64(1) PDEU priznava državam članicam, da uporabijo omejitve pretoka kapitala, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev, velja tudi za tiste omejitve, ki se tako kot podaljšani rok za dodatno odmero davka iz postopka v glavni stvari ne nanašajo ne na izvajalca storitev ne na pogoje opravljanja storitev ali na ine opravljanja storitev.

33 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se odločilno merilo za uporabo člena 64(1) PDEU nanaša na vzročno-posledično povezavo, ki obstaja med pretokom kapitala in opravljanjem finančnih storitev, in ne na osebno podrožje uporabe spornega nacionalnega ukrepa ali na njegovo zvezo z izvajalcem – in ne prejemnikom – storitev. Podrožje uporabe te določbe je namreč opredeljeno glede na kategorije pretoka kapitala, ki so lahko predmet omejitev (sodba z dne 21. maja 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, točka 39).

34 Zato okoliščina, da se nacionalni ukrep nanaša predvsem na vlagatelja, in ne na izvajalca finančnih storitev, ni ovira za to, da bi ta ukrep spadal na podrožje uporabe člena 64(1) PDEU (sodba z dne 21. maja 2015, Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, točka 40). Prav tako okoliščina, da nacionalni ukrep nima zveze s pogoji opravljanja finančne storitve in z inimi njenega opravljanja, ni ovira za to, da bi ta ukrep spadal na podrožje uporabe te določbe.

35 Iz tega izhaja, da je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da možnost, ki je državam članicam priznana s členom 64(1) PDEU, da uporabijo omejitve pretoka kapitala, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev, velja tudi za tiste omejitve, ki se tako kot podaljšani rok za dodatno odmero davka iz postopka v glavni stvari ne nanašajo ne na izvajalca storitev ne na pogoje opravljanja storitev in na ine njihovega opravljanja.

Stroški

36 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

- Člen 64(1) PDEU je treba razlagati tako, da se uporablja za nacionalno ureditev, ki določa omejitve pretoka kapitala iz te določbe, kot je podaljšani rok za dodatno odmero davka iz postopka v glavni stvari, tudi če se lahko ta omejitev uporabi tudi v primerih, ki niso povezani z neposrednimi naložbami, ustanavljanjem, opravljanjem finančnih storitev ali sprejemom vrednostnih papirjev na trge.**
- To, da rezident države članice odpre račun vrednostnih papirjev pri bančni instituciji zunaj Unije, kot v postopku v glavni stvari, spada v pojem pretoka kapitala, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev v smislu člena 64(1) PDEU.**
- Možnost, ki je državam članicam priznana s členom 64(1) PDEU, da uporabijo omejitve pretoka kapitala, ki se nanaša na opravljanje finančnih storitev, velja tudi za tiste omejitve, ki se tako kot podaljšani rok za dodatno odmero davka iz postopka v glavni stvari ne**

nanašajo ne na izvajalca storitev ne na pogoje opravljanja storitev in na?ine njihovega opravljanja.

Podpisi

* Jezik postopka: nizozemš?ina.